

stet Tilstand laa saa dybt paa Vandet, at Mandskabet, naar det ved Hjælp af vældige Stager skød dem op mod Strømmen, akkurat kunde gaa tørskoet paa Trædeplankerne langs Rælingen.

Oftere vilde det hænde, at man stødte paa Folk, der i god dansk filosofisk Ro sad ved Bredden med lange Medestænger og smøgede Tobak. Til Tider saaes ogsaa Glivfiskere — Mænd eller Kvinder, der stod ude i Aaen med Vand til op over Livet og jog Aalen op af Bundens levrede Dynd.

Endelig kunde det ske, at man traf paa en enligt gaaende Jægersmand, som Egnens Folk helst undgik at møde her, — en høj, tør, dystert udseende Person med optrukne Skuldre og et Par lange Ben i store Støvler. Han gjorde nærmest selv et sky Indtryk og besvarede i Reglen ikke Folks Hilsen. Hans Ansigtssfarve var gusten, Næsen flad. Et grovt, mørkt Skæg dækkede Munden.

Det var selve Herren til Kærsholm, Hofjægermester Prangen.

Mens hans to spættede Tisper halsede omkring paa Engen og engang imellem forsvandt i Sivene med et Plask, gik han selv med langsomme Skridt ret ud efter Taaen. Hans Bøsse hang gerne over Ryggen, og Hænderne var begravet i de skraa Taske-lommer paa hans langtavede Jagtpjækkert. Det var tydeligt nok: han færdedes her ikke saa meget for at skyde som for at være alene med sig selv og sine mørke Tanker.

Mellem Folk paa Egnen taltes der ofte om, hvad det vel kunde være, Hofjægermesteren saadan gik og rugede over. Han havde aldrig været let at blive klog paa. Det var, som om der boede mere end eet Menneske i ham. Den tavse Mand med det skulende Blik kunde til Tider optræde som en snaksom Selskabsbroder, en Münchhausen, struttende af den naragtigste Selvfølelse. Engang mente man, at det var hans Kones Forhold, der gjorde ham saa spekulativ. Nu var man mest tilbøjelig til at søge Forklaringen i de mange Processer, han stadig udviklede sig i, og som i Almindelighed fik et højst bedrøveligt Udfald for ham. Dog taltes der ogsaa om et Maveonde, og sikkert var det, at Stafetten paa Kærsholm ikke sjælden maatte